

Rettevejledning til opgave 1

1. Var det rigtigt at afsige kendelse om, at Hansen kunne fremsætte den nye påstand, og at retten kunne tage stilling til denne påstand i sagen?

Retten har endnu ikke sluttet forberedelsen, jf. Rpl § 356, stk. 1. Selv om Paulsen har taget bekræftende til genmæle, kan Hansen således fremsætte en ny påstand, jf. Rpl § 358, men det skal diskuteres, om Paulsen har den fornødne retlige interesse.

Der foreligger som udgangspunkt ikke en aktuel interesse i en anerkendelsespåstand, når kravet på 52.000 kroner i dette tilfælde opfyldes, jf. Den civile retspleje, s. 144. Da et eventuelt efterfølgende krav for implantaternes udskiftning endnu ikke kan opgøres, er betingelserne for udstykning opfyldt. Det kunne tale for det forhold, at der ikke foreligger den fornødne retlige interesse, idet sagen blot kan anlægges senere, såfremt det bliver relevant. Men Paulsen bør – også henset til behovet for et syn og skøn, inden cyklen repareres – have mulighed for at få taget stilling til ansvarsgrundlaget på nuværende tidspunkt, jf. Den civile retspleje, s. 671.

2. Var det korrekt at afsige udeblivelsesdom med den begrundelse, at Paulsen ikke havde dokumenteret, at han var syg på tidspunktet for retsmødet?

Retten har tilkendegivet, at udeblivelse kunne tillægges udeblivelsesvirkning, selv om dette ikke nødvendigvis er en betingelse for udeblivelsesvirkning, jf. Den civile retspleje, s. 410, og retten har givet parterne mulighed for at udtale sig, jf. Den civile retspleje, s. 414.

Der kan således afsiges udeblivelsesdom, jf. Rpl § 360, stk. 3, såfremt der ikke foreligger lovligt forfald, jf. stk. 7. Den fremlagte lægeerklæring er udfyldt på den korrekte blanket, og det fremgår af lægens erklæring, at Paulsen var for syg til at møde til det omhandlede retsmøde. En lægeerklæring er som udgangspunkt tilstrækkelig dokumentation for sygdom, men retten kan efter omstændighederne tilsidesætte erklæringen, jf. Den civile retspleje, s. 417. Her har lægen – selv om det ikke nødvendigvis kan bebrejdes Paulsen – først undersøgt ham to dage efter retsmødet, og han havde på det tidspunkt kun en mild influenza. Erklæringen hviler således hovedsageligt på Paulsens oplysninger om, at han var for syg til at deltage i et kort møde på ca. en halv times varighed. Det skal således diskuteres, om det er tilstrækkeligt til at tilsidesætte erklæringen, mens screendumpet fra Paulsens facebookside næppe kan tillægges nogen særlig bevisværdi.

3. Var anken den 29. september 2020 rettidig?

Retten afsiger udeblivelsesdom den 27. august 2020 med den begrundelse, at Paulsen ikke havde dokumenteret, at han var syg på tidspunktet for retsmødet. Denne dom kan ankes, idet han påberåber sig en sagsbehandlingsfejl, jf. Rpl § 369, stk. 4, og Den civile retspleje, s. 421. Da der er tale om en udeblivelsesdom, skal retten ikke på forhånd meddele tidspunktet for dommens afsigelse, jf. retsplejelovens § 219, stk. 2, 3. pkt. Fristen for anke på fire uger, jf. Rpl § 372, stk. 1, er således som udgangspunkt overskredet, idet Paulsen først anker den 29. september 2020.

Såfremt fristen i stedet beregnes fra retsbogen den 4. september 2020, er anken derimod rettidig. Retsbogen fremtræder som en afgørelse, men udeblivelsesdommen afsagt den 27. august 2020 har retskraft – den kan således ikke som kendelser og beslutninger ændres efter Rpl § 222. Selv om det antages, at der med retsbogen er truffet en afgørelse, er der tale om en beslutning, der skulle have været kæret, og fristen for kære var overskredet på tidspunktet for anken, jf. Rpl § 394, stk. 1.

4. Bør retten give Paulsen tilladelse til at fremlægge udtalelsen fra professor, dr. odont., Sørensen?

Sørensens erklæring er baseret på røntgenbillederne af de konkrete implantater, men udtaler sig hovedsageligt om generelle forskningsresultater om bestemte typer implantaters levetid. Det skal således diskuteres, om der er tale om en sagkyndig erklæring om faktiske forhold eller en erklæring om generelle forhold, jf. Den civile retspleje, s. 588 ff.

Såfremt den karakteriseres som en sagkyndig erklæring om faktiske forhold, kan den som udgangspunkt ikke fremlægges, idet den er indhentet efter sagens anlæg, jf. retsplejelovens §§ 341 a og 209 a, men det skal i så fald diskuteres, om den kan fremlægges som en moderklæring, jf. retsplejelovens § 341 a, stk. 1, 2. pkt. Hansen har fremlagt en mail fra sin tandlæge, som han har modtaget før sagens anlæg, men den må snarere karakteriseres som et bevismiddel, der er indgået som et element i det hændelsesforløb, der dannede grundlag for retssagen, jf. Den civile retspleje, s. 571. Der er således ikke tale om en erklæring, der efter retsplejelovens § 341 a, stk. 1, 2. pkt., kan mødes med en moderklæring.

Såfremt Sørensens erklæring i stedet karakteriseres som en erklæring om generelle forhold, jf. Den civile retspleje, s. 588 ff., er den ikke indhentet efter forhandling med modparten, jf. Den civile retspleje, s. 589. Retten bør således nægte fremlæggelse, jf. Rpl § 341 og Den civile retspleje, s. 590.

Rettevejledning til opgave 2

1. Er kendelsen af 19. oktober 2020 korrekt?

Retten har truffet afgørelse om, at sagerne kumuleres. Der er tale om oprindelig, subjektiv kumulation, og det afgørende er derfor, om betingelserne i Rpl § 250, stk. 1, er opfyldt. Hovedspørgsmålet er i den henseende, om Retten på Frederiksberg er rette værneting, jf. § 250, stk. 1, nr. 1.

Berlin Air har bopæl i Tyskland, jf. DF art. 63, og det er derfor afgørende, om Berlin Air har værneting i Danmark, jf. Domsforordningen, jf. DF art. 6. Da Berlin Air anfører, at der er indgået en værnetingsaftale, må det først overvejes, om denne værnetingsaftale medfører, at der ikke er værneting i Danmark, jf. DF art. 25.

For det første må det overvejes, om Gurli er forbruger, og værnetingsaftalen derfor ikke har nogen virkning for sagen, jf. DF art. 19, idet der ikke med virkning for fremtiden kan indgås værnetingsaftaler med forbrugere. Selvom Gurli er på konference, handler hun hovedsageligt som forbruger, idet hun skal på forlænget weekend i Berlin i privat øjemed. Imidlertid finder DF art. 19 ikke anvendelse på transportaftaler, jf. DF art. 17, stk. 3.

Det skal tillige diskuteres, om værnetingsaftalen er gyldigt vedtaget, jf. DF art. 25, stk. 2, herunder særligt om skriftlighedskravet er opfyldt. Det er afgørende, at de studerende diskuterer dette med udgangspunkt i art. 25's vedtagelseskrav. Det følger af sag C-322/14, at et klik på en hjemmeside er tilstrækkeligt til at opfylde skriftlighedskravet, og en værnetingsklausul er således vedtaget, såfremt det har været muligt at udskrive og gemme betingelserne. Værnetingsaftalen giver derfor eksklusiv kompetence for Retten i Berlin.

Da der er indgået en gyldig værnetingsaftale, er der heller ikke værneting efter DF art. 8, nr. 1, selvom kravene utvivlsomt er snævert forbundne, da der er tale om det samme krav. Art. 8, nr. 1 viger for en eksklusiv værnetingsbestemmelse.

De øvrige betingelser i Rpl § 250 er opfyldt, idet Retten på Frederiksberg har kompetence efter Rpl § 235. Retten har tillige saglig kompetence, og begge krav skal behandles efter småsagsprocessen, Kravene er også snævert forbundne, da der jo er tale om det samme krav, blot rettet mod to subjekter. (DCR s. 252-254, s. 272-274 og s. 300.)

2. Var rettens beslutning af 2. november 2020 korrekt?

Sagen vedrører et krav på 15.000 kroner og behandles dermed efter småsagsprocessen, jf. Rpl § 400, jf. § 401. Ifølge Rpl § 408 behandles sagsomkostninger i udgangspunktet som efter de almindelige regler, hvorfor den tabende part erstatter den vindende parts udgifter, jf. Rpl § 312. Da småsagsprocessen er indrettet på en sådan måde, at der ikke er behov for advokatbistand, er det ifølge retspraksis udgangspunktet, at den vindende part ikke kan få erstattet udgifter til sagens forberedelse, med mindre der foreligger ganske særlige omstændigheder. Gurli har hævet sagen umiddelbart efter modtagelsen af svarskriftet og derfor forinden rettens udarbejdelse af fortegnelse og før hovedforhandlingen. Udgangspunktet er derfor, at Helge ikke kan få dækket sine omkostninger, jf. eksempelvis U2020.3109V. Der er ikke omstændigheder i sagen, der har gjort det særligt påkrævet at få advokatbistand til forberedelsen. Retten burde derfor slet ikke have tilkendt Helge sagsomkostninger.

Det gør i den forbindelse ingen forskel, at Gurli ikke har bemærkninger hertil, da retten skal afgøre dette forhold ex officio, jf. Rpl § 322, der også gælder under småsagsprocessen, og i øvrigt har udvidet vejledningspligt over for Gurli, der ikke er repræsenteret ved advokat.

(DCR, s. 433-436, 520-521)

3. Var landsrettens og Procesbevillingsnævnets afgørelser af 30. november korrekte?

Der er tale om en småsag, jf. Rpl § 400. Ankereglerne følger Rpl kap. 36, jf. § 410, og dermed i udgangspunktet de almindelige ankeregler.

Der er tale om en omkostningsafgørelse, der skal kæres, jf. § 389, stk. 1. Da sagsomkostningerne ikke er fastsat til over 20.000 kroner, kræver kære Procesbevillingsnævnets tilladelse, jf. Rpl § 389, stk. 2. Denne begrænsning finder anvendelse, uagtet at Rpl § 410 alene henviser til Rpl kap. 36 om anke, idet de almindelige processuelle regler finder anvendelse, når kap. 39 ikke udtrykkeligt fraviger dem. Det er derfor korrekt, at landsretten afviser at behandle sagen, idet der ikke foreligger tilladelse hertil.

Det følger af Rpl § 389, stk. 4, at anmodning skal ske to uger efter afgørelsen. Spørgsmålet bliver derfor, om fristen herfor er overholdt. Da dommen blev afsagt den 2. november 2020, udløb fristen den 16. november 2020. Kæreskriftet til landsretten blev uploadet mandag den 16. november, men tilladelse til Procesbevillingsnævnet sker ikke via sagsportalen, og da Procesbevillingsnævnet ikke har modtaget anmodningen før den 17. november, og dermed ikke inden for fristen, er fristen dermed overskredet. Det var derfor korrekt, at Procesbevillingsnævnet afviste at behandle sagen.

4. Var rettens afgørelse af 20. april 2021 korrekt?

Spørgsmålet vedrører retskraft. Gurli har oprindeligt haft ét krav mod Berlin Air GmbH på 20.000 kroner, men hun vælger alene at gøre et krav gældende på 15.000 kroner, idet Jens Jensen har overført 5.000 kroner til hende.

Hun har derved overdraget en del af sit krav til Jens Jensen, og samtidig har hun processuelt udstykket sit oprindelige krav.

Sagsøger kan vælge at udstykke sit krav, men er herefter i udgangspunktet afskåret fra at gøre restkravet gældende mod sagsøgte, jf. eksempelvis U2010.1431H. Havde Gurli anlagt sagen, ville hun derfor være afskåret fra at gøre kravet gældende, idet hun ikke har taget forbehold, og Berlin Air GmbH i øvrigt ikke har accepteret dette. Spørgsmålet er herefter, om den negative retskraft også har virkning over for Jens Jensen, der er erhverver af kravet. Det er det klare udgangspunkt, at retskraften også har virkning over for Jens Jensen, da han har afledt sin ret fra Gurli.

Det afgørende er, at den studerende diskuterer problemstillingen. (DCR, s. 669-674 + 683-684).